

РЕШЕНИЕ

№ 1759

гр. София, 20.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45
състав**, в публично заседание на 14.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **1110** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 26, ал. 11, във вр. чл. 25, ал. 1, т. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във вр. чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Е. М., гражданин на Република С. М., с персонален номер 3008985434028, [дата на раждане], в [населено място] - Република С. М., адрес в Република България – [населено място], [улица] чрез адвокат С. П. от САК, [улица] срещу отказ № 5364р – 28520 / 20.12.2022 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР.

В жалбата се излагат съображения, за нарушение на материалноправни разпоредби и съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Актът е издаден в несъответствие с целта на закона. Иска от съда да бъде отменен отказ № 5364р – 28520 / 20.12.2022 г. на директора на дирекция „Миграция“ – МВР, с който е отказано предоставянето на право на постоянно пребиваване в Република България на Е. М., дата на раждане 30.08.1985 г., гражданство Република С. М.. Иска от съда преписката да бъде върната за ново произнасяне в срок съобразно решението на съда. Претендира се присъждане на разноски по делото.

Ответникът по делото - директор на дирекция „Миграция“ при МВР - [населено място], [улица], редовно призован, представлява се от юрисконсулт Т. и юрисконсулт П.. Оспорват жалбата. Претендират присъждането на съдебни разноски. Софийска градска прокуратура – редовно призована, не изпраща представител за участие в производството, не излагат становище по съществуването на спора.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Подадено е заявление от Е. М., гражданин на Република С. М., с персонален номер 3008985434028. Заявлението е подадено с оглед предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България. Постановен е отказ № 5364р – 28520 от 20.12.2022 г. на директор на Дирекция „Миграция“ – МВР. Отказано е предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България на Е. М., дата на раждане 30.08.1985 г., гражданство Република С. М.. Отказът е бил обжалван по административен ред пред по-горестоящия административен орган – главен секретар на МВР. Със Заповед № 8121з – 50 / 16.01.2023 г. и получена по мейл на жалбоподателя на дата 17.01.2023 г. главен секретар на МВР е отхвърлил жалбата.

С жалба от 31.01.2023 г. жалбоподателят е оспорил отказа от № 5364р – 28520 / 20.12.2022 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с който е отказано предоставянето на право на постоянно пребиваване в Република България на Е. М..

При така установените факти, Административен съд София-град обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и жалбата е процесуално допустима. Във връзка с това съдът намира, че жалбата е допустима. Съобразно чл. 26, ал. 11 ЗЧРБ отказът за издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване се мотивира, съобщава се на заинтересованите лица и може да се оспорва по реда на АПК.

Съобразно чл. 26, ал. 12 ЗЧРБ мотивите за отказите за издаване на разрешения за пребиваване или продължаване на срока на пребиваване по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 3, както и когато разкриването на данните и обстоятелствата, въз основа на които е взето решението, засягат или биха могли да засегнат непосредствено външната политика и международните отношения на Република България или националната сигурност, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните компетентни органи. В случай че този документ съдържа класифицирана информация, той се съставя по реда на ЗЗКИ.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения: Жалбоподателят Е. М., гражданин на Република С. М., е подал заявление за предоставяне на право за постоянно пребиваване на чужденец в Република България. В заявлението (л. 24 от делото) Е. М. е попълнил „адрес в Република България“ – [населено място], [улица]. Основният спорен момент по делото е дали това обстоятелство отговаря на действително положение или Е. М. е осъществил хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ. Съгласно тази разпоредба основание да се откаже право на постоянно пребиваване е заявителят да е представил документ с невярно съдържание или да е декларирал неверни данни.

Настоящият състав счита, че не е доказано обстоятелството, че Е. М. е осъществил хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ. Липсват убедителни доказателства, че той е представил документ с невярно съдържание. Действително той е заявил адрес в [населено място], но обстоятелството, че той не е намерен на него при определен брой посещения от органите на МВР, не води до извод, че е представил документ с невярно съдържание. Административният орган основава своята теза на това, че е извършена проверка на този адрес, но жалбоподателят не е открит. По делото е налична докладна

записка, от която става видно, че инспектори на МВР, Дирекция „Миграция“ са посетили посочения адрес: [населено място], [улица]. Този адрес обаче е посетен на дата 13.10.2022 г. Заявлението е подадено от Е. М. на дата 04.04.2022 г. Тоест проверката е извършена около 6 месеца, след заявяването на адрес. От друга страна, заявяването на обстоятелство за определен адрес в заявление не може да бъде квалифицирано като документ с невярно съдържание. Това е диспозитивен документ, подобен на молбата, в който заявителят посочва определени факти. Документ с невярно съдържание би могло да бъде свидетелството за съдимост, което е приложено по делото (л. 26 от делото). То удостоверява стоящи въвн от документа факти. Диспозитивните документи материализират волеизявление на автора, а свидетелстващите материализират изявление за знание на определени факти. Представената нотариално заверена декларация по делото също не може да се квалифицира като документ с невярно съдържание. Най - малкото по причина на обстоятелството, че тя въобще не е попълнена от жалбоподателя. Декларацията е попълнена от лице с имена Ж. И. К., на основание т. 20 от § 1 на ДР на ЗЧРБ. В нея Ж. К. заявява, че ще осигурява подслон на Е. М.. Не може да се очаква от жалбоподателя да е проверил дали К. е собственик на посочения имот.

Основателни са аргументите, изложени в жалбата до съда, че съгласно чл. 34, ал. 1, т. 3 ППЗЧРБ към заявлението до дирекция „Миграция“ се прилагат доказателства за осигурено жилище. Действително това не означава, че Е. М. трябва постоянно да се намира в това жилище.

Административният орган е посочил в мотивите на оспорения акт, че представената към заявлението декларация (подписана от Ж. К.) е съставена единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България, без реално адресът да се ползва от жалбоподателя. Както вече беше посочено хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ предполага заявителят да е представил документ с невярно съдържание или да е декларирал неверни данни. В случая декларацията въобще не е попълнена от него. Обстоятелството, че същият е пътувал постоянно извън Република България не води до извод, че той е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

По отношение на представения трудов договор отново не са събрани убедителни доказателства, че жалбоподателят е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. По делото е представен трудов договор от дата 30.03.2022 г. (л. 29 от делото). Трудовият договор е сключен между Е. М. и търговско дружество „Фемели Пропъртис“ ЕООД. Възможно е в момента на проверката например той да е бил в законоустановен отпуск. Недоказано остава твърдението на органа, изразено в устните пледоарии по делото, че жалбоподателят Е. М. няма как да изпълнява трудовите си задължения по месторабота. Основателни са аргументите на защитата, че трудовият договор е проверен шест месеца след подаване на заявлението и е напълно възможно да има промяна. Верни към момента на подаване на заявлението факти (4.04.2022 г.) могат да се променят във времето (шест месеца по-късно). Промяната не означава, че заявените факти са станали неверни, а са просто неактуални.

В същата насока трябва да се отбележи и писмото на ДАНС, от което става видно, че на посочения адрес са регистрирани 109 лица, т. е. този адрес се използва именно за тези цели, без реално на този адрес да живеят чужденци. Посоченото не прави заявения факт на адрес от страна на жалбоподателя в заявлението до компетентните

органи документ с невярно съдържание.

Административният орган е трябвало да положи по-големи усилия, за да попълни преписката с доказателства. Такива биха могли да бъдат – проверка на работодателя, снемане на сведения от неговия управител, актуална проверка на трудовия договор в НАП и т. н. Посоченото означава, че е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Нарушена е разпоредбата на чл. 35 АПК, която гласи, че индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани, ако такива са дадени.

По горните съображения обжалвания отказ е незаконосъобразен и следва да се отмени. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган следва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ.

Жалбоподателят претендира направените по делото съдебни разноски. По делото е представен договор за правна защита и съдействие. В него е уговорено, че се дължи възнаграждение в размер на 1500 лева. Договорът е подписан на дата 30.01.2023 г. Посочено е, че сумата се дължи в срок до 15.02.2023 г. По делото липсват каквито и да било доказателства, че тя е платена. Договорът за адвокатска услуга се сключва между клиент и адвокат, като писмената форма е форма за доказване. С него се удостоверява, както че разноските са заплатени, така и че са договорени. Само когато е доказано извършването на разноски в съответното производство, те подлежат на присъждане, като тяхното доказване е относимо към основателността на искането. В този смисъл е Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г., ОСГТК на ВКС, тълкувателно дело № 6 от 2012 г. В това решение е посочено, че когато възнаграждението е платено в брой, това трябва да бъде отразено в договора за правна помощ, а самият договор да е приложен по делото. В този случай той има характер на разписка. В конкретния случай договорът няма характер на разписка. Поради посоченото разноски за възнаграждение за адвокат не могат да се присъдят. Доказателства за реално платени суми има единствено по отношение на държавната такса в размер на 10 лева (л. 3 от делото). Те трябва да се присъдят в полза на жалбоподателя.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 45 състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Е. М., гражданин на Република С. М., с персонален номер 3008985434028, отказ № 5364р – 28520 / 20.12.2022 г. на директора на дирекция „Миграция“ – МВР, с който е отказано предоставянето на право на постоянно пребиваване в Република България.

ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи да заплати на Е. М., гражданин на Република С. М., с персонален номер 3008985434028, сумата от 10.00 лева – разноски за държавна такса.

ИЗПРАЩА преписката на директора на дирекция „Миграция“ – МВР, за ново произнасяне по заявлението за предоставяне на право за постоянно пребиваване на

чужденец в Република България, съобразно мотивите на настоящото решение.
РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: